

Preken i Fjellhamar kirke 21. august 2011

Nasjonal minnedag

Kapellan Elisabeth Lund

Den siste måneden har det skjedd mye i Norge. Mye som har fått oppmerksomhet over hele verden.

Vi har måttet tåle et helt grusomt angrep på vår nasjon, vår hovedstad, vår regjering, våre medmennesker, vår ungdom. Mange har fått livene snudd på hodet for alltid, og vi er alle berørt, i større eller mindre grad, av det som har skjedd.

Vi har kommet tettere på tragedier.

Tettere på hverandre.

Tettere på hva som er viktig i livet.

Norge er forandra, og det er kanskje hver og en av oss også.

Nå starter på mange måter en ny tid for oss, og det er mange som snakker om at vi må ta med oss det som har skjedd etter 22. juli.

Vi må ta med oss den omsorgen og kjærligheten som så mange har vist. Og vi må la det være vår nye måte å leve på.

Nå er det tid for å vise kjærlighet!

Det er nok mye av den grunn at Bispemøtet og Kirkerådet har bestemt at vi skal bruke en annen prekentekest enn den som egentlig var satt opp for i dag.

I dag skal vi få høre den kjente og flotte delen av et av Paulus sine brev. Den som handler om kjærlighetens vei.

Det står skrevet i Paulus første brev til korinterne i kapittel 13:

Om jeg taler med menneskers og englers tunger, men ikke har kjærlighet, da er jeg bare drønnende malm eller en klingende bjelle.

Om jeg har profetisk gave, kjenner alle hemmeligheter og eier all kunnskap, om jeg har all tro så jeg kan flytte fjell,

men ikke har kjærlighet, da er jeg intet.

Om jeg gir alt jeg eier til brød for de fattige, ja, om jeg gir meg selv til å brennes, men ikke

har kjærlighet, da gagner det meg intet.

4 Kjærligheten er tålmodig, kjærligheten er velvillig, den misunner ikke, den skryter ikke, er ikke hovmodig.

Den gjør ikke noe usømmelig, den søker ikke sitt eget, blir ikke oppbrakt og gjemmer ikke på det onde.

Den gleder seg ikke over urett, men har sin glede i sannheten. Kjærligheten utholder alt, tror alt, håper alt, tåler alt.

8 Kjærligheten faller aldri bort. De profetiske gaver skal opphøre, tungene skal tie, og kunnskapen skal ta slutt. 9 For vi forstår stykkevis, og vi taler profetisk stykkevis.10 Men når det fullkomne kommer, skal det som er stykkevis, forsvinne.

Da jeg var barn, talte jeg som et barn, tenkte jeg som et barn, dømte jeg som et barn. Men da jeg ble mann, la jeg av det barnslige.

Nå ser vi som i et speil, i en gåte, da skal vi se ansikt til ansikt.

Nå forstår jeg stykkevis, da skal jeg forstå fullt ut, slik Gud kjenner meg fullt ut.

Så blir de stående, disse tre: Tro, håp og kjærlighet.

Men størst blant dem er kjærligheten.

Slik lyder Herrens ord

Bibelen og Jesus har egentlig et revolusjonerende budskap. Jesus snakker om å elske våre fiender og om å snu det andre kinn til hvis noen slår til oss.

Og jeg må si at jeg mange ganger har kjent på at det er krevende både å forkynne det budskapet, og å leve det livet. Men nå opplever jeg at hele Norges reaksjon etter 22. juli i store trekk er helt bibelsk. Vi har møtt terroren med en enorm bølge av omsorg og kjærlighet. Jesu litt sære budskap har blitt noe som de fleste nå ser på som det gode, som det beste. Og havene av blomster og lys og de løftede rosene over hele landet, har fått oppmerksomhet langt utover landegrensene.

Kjærlighet kan forandre oss, og nå er det tid for kjærlighet.

Vi har hørt det Paulus skrev om kjærlighetens vei.

Paulus skrev antagelig iallfall tre brev til korinterne. To av dem er bevart og har blitt med i vår Bibel.

Korint er en by i Hellas. Det er Paulus som har starta opp menigheten der. Han var der minst halvannet år før han reiste videre, og det kommer ganske tydelig fram at han har et spesielt hjerte for korinterne.

Nå veileder han dem gjennom å skrive brev. Det er tydelig at han har fått høre hvordan det går med dem, om at det er mye uro i menigheten.

De er opptatt av nådegaver som profetier, tungetale, helbredelse osv, og det er mange som er frimodige og bruker gavene sine. Samtidig ser de ut til å krangle om hvem som har de største gavene. De er misunnelige på hverandre.

Paulus skriver og forklarer dem hvordan nådegavene skal brukes, og det er i den forbindelse han skriver om kjærligheten:

Om jeg taler med menneskers og englers tunger, men ikke har kjærlighet, da er jeg bare drønnende malm eller en klingende bjelle.

Drønnende malm er et støyinstrument av bronse, og en klingende bjelle er en symbol som ble brukt ved fester og opptog. Det er to instrumenter som skaper lyd og støy og som vekker oppmerksomhet. Paulus slår hardt ned på det å streve etter nådegaver for å få oppmerksomhet. Det man ikke gjør ut fra kjærlighet, er ingenting verdt. Og den kjærligheten Paulus skriver om, er den rene kjærligheten som kommer fra Gud. Han bruker det greske ordet agape som beskriver Guds kjærlighet. Den som er mye større enn noe menneske kan oppnå av seg selv. Å gå på kjærlighetens vei, er å leve med Gud. Det er å snu seg bort fra seg selv og snu seg mot Gud og våre medmennesker.

Det er også å vite at vi er elsket, at vi hører til hos den Gud som elsker oss.

Korinterne ser ut til å ha glemt det. De har blitt veldig selvopptatte, og ser ut til å gjøre det meste for å få oppmerksomhet. Både når de bruker nådegaver og gjør gode gjerninger, gjør de det for å virke bedre enn andre.

Den kjærligheten Paulus skriver om, er den som Gud gir.

Å gå på kjærlighetens vei er kanskje aller mest å ta imot kjærlighet, lurer jeg på. Vi trenger å få, for å kunne gi. Vi trenger å ha noe, for å gi noe. Vi trenger Gud.

Det er ikke så lenge siden Erlend ble døpt her framme, og det er ikke så lenge til Mats skal bli døpt. Når vi blir døpt så får vi tre håndfuller med Guds kjærlighet over hodet. Det er starten på det nye livet, eller for noen en bekreftelse på det livet man har levd lenge. Livet med Gud. Livet i kjærlighet. Dåpen er en bekreftelse på at Gud elsker oss.

Jeg tror mange i landet vårt har gjort seg noen erfaringer de siste ukene, som er veldig i tråd med den kjærligheten Paulus skriver om. Erfaring med at omsorgen trenger seg på. At vi vil glemme oss selv og vår egen selvrealisering, og vise at vi bryr oss.

Vi kjenner behovet for å gjøre noe for andre.

Vi glemmer oss selv litt.

Veldig mange har lagt ned roser og tent lys, også mange av de som vanligvis ikke driver så mye med verken blomster eller lys. Vi har blitt mykere, vi har turt å vise følelser, vi ser hverandre på en ny måte.

Vi har fått oppleve at kjærligheten og fellesskapet mellom mennesker er så utrolig mye viktigere enn de klingende bjellene vi kanskje ofte bruker for å få oppmerksomhet på oss selv. Vi har fått ane noe av en kjærlighet som er sterkere enn døden.

Så kan vi håpe at det får varig virkning.

At vi alle kan kjenne at
nå er det tid for å vise kjærlighet.

Tid for å bygge samfunnet vårt, menigheten vår, og hvem vi er som mennesker på kjærlighet. Kjærligheten kan forandre oss.

Gud er kjærlighet, og den som blir i kjærligheten, blir i Gud, og Gud i ham.

Vi elsker fordi Gud elsket først.

Jesus gikk i døden for å gi oss liv.

Når vi skal feire nattverd etterpå så feirer vi nettopp det, at kjærligheten er sterkere enn døden.

Vi tar imot Jesus, som et vitnesbyrd om at sånn er det.

Så sterk er kjærligheten.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd som var og er og blir én sann Gud, fra evighet til evighet.